

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2024 r.

wniosku **skazanego R. W.**

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 kwietnia 2022 r. sygn. akt II AKa 91/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 25 października 2021 r. sygn. akt XVIII K 159/21,

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 i art. 429 § 1 oraz art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić wniosek skazanego bez rozpoznania.**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

R. W. osobistym pismem z 14 lutego 2024 r., zatytułowanym „wniosek o wznowienie postępowania karnego,” zasygnalizował zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu Apelacyjnego w Warszawie, a więc wskazanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., domagając się w związku z tym wzruszenia wyroku kończącego prawomocnie zakończone postępowanie w sprawie XVIII K 159/21, co stosownie do art. 542 § 3 k.p.k., dopuszczalne jest tylko *ex officio*.

Wskazana wada prawna dotyczyć miała wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 kwietnia 2022 r. sygn. akt II AKa 91/22 i polegać miała na udziale w składzie orzekającym SSA P.S. i SSA K.W. powołanych na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. oraz SSR D.D., delegowanego do orzekania w Sądzie Apelacyjnym przez Ministra Sprawiedliwości w oparciu o art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Wyrokiem tym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 25 października 2021 r. sygn. akt XVIII K 159/21, którym uznano oskarżonego R.W. za winnego popełnienia: 1) czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy ustaleniu że oskarżony czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i za to skazał go, wymierzając mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł; 2) dwóch czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ustalając że czynów tych dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, i za każdy z tych czynów skazał go, a przyjmując, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. Sąd wymierzył oskarżonemu R. W. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i 6 miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia: 1) czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §

1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to skazał go, wymierzając karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 3 miesięcy oraz karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 zł; 2) dwóch czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go za każdy z tych czynów, a przyjmując, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k., wymierzył karę pozbawienia wolności w wysokości 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 zł; 3) czynu z art. 270 § 3 k.k. i skazał go, wymierzając karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzył oskarżonemu P. W. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i 8 miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 zł.

Nadto sąd orzekł wobec obu skazanych solidarnie obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w punktach I i IV aktu oskarżenia, poprzez zwrócenie pokrzywdzonym pobranych kwot środków pieniężnych.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego P. W., zaskarżając je w całości w odniesieniu do skazanego, zarzucając;

„rażące naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE i art. 2 oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej polegające na tym, że sąd był nienależycie obsadzony, albowiem w składzie orzekającym zasiadał Sędzia Sądu Rejonowego D.D., delegowany przez Ministra Sprawiedliwości w oparciu o art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych do orzekania w Sądzie Apelacyjnym, co skutkowało pozbawieniem oskarżonego P. W. prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem, a także sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd w postępowaniu apelacyjnym, a to ze względu na fakt, iż art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych jest sprzeczny z przepisami art. 47

Karty Praw Podstawowych UE i art. 2 oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie, w jakim uprawnia Ministra Sprawiedliwości, pełniącego jednocześnie rolę Prokuratora Generalnego, do dokonywania delegacji sędziów z sądów niższej instancji do sądów wyższej instancji, w szczególności ze względu na brak określenia kryteriów doboru sędziów do tej delegacji, jak również możliwość odwołania przez Ministra Sprawiedliwości delegacji w każdym czasie bez zachowania okresu uprzedzenia zgodnie z art. 77 § 4 zd. 2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, a nadto w realiach niniejszej sprawy delegacja do Sądu Apelacyjnego dotyczyła Sędziego Sądu Rejonowego, który pomimo wieloletniego orzekania w Sądzie Rejonowym w Warszawie i udziału w konkursach na stanowisko sędziego sądów wyższych instancji, nie uzyskał dotychczas nominacji na stanowisko w sądzie wyższej instancji, uzyskał zaś na podstawie dyskrecjonalnej decyzji Ministra Sprawiedliwości: - delegację do sądu wyższej instancji i to o dwa szczeble w strukturze organizacyjnej, co wskazuje na istnienie "szczególnej" relacji tego sędziego z przedstawicielem władzy wykonawczej, niepozwalającej uznać go za bezstronnego i niezawisłego".

Podnosząc powyższe, obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 9 maja 2024 r. sygn. akt II KK 629/22 uwzględnił kasację obrońcy P. W., skazanego tym samym wyrokiem stwierdzając, iż wadliwość zaskarżonego wyroku związana z bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., dotyczy wszystkich sędziów zasiadających w tej sprawie w składzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie tj. SSA P.S., SSA K. W. oraz SSR del. do SA D. D., uchylając w stosunku do niego wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 kwietnia 2022 r. sygn. akt II AKa 91/22, a na podstawie art. 435 k.p.k. uchylił go także w stosunku do R. W. i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W świetle zakresu podmiotowego powyższego wyroku kasatoryjnego Sądu Najwyższego, rozpoznanie kwestii dopuszczalności wznowienia postępowania z urzędu z powodu wady zaskarżonego orzeczenia, wzmiankowanej w sygnalizacji

skazanego R. W., także w kontekście art. 542 § 4 k.p.k., stała się bezprzedmiotowa. Implikowało to odstąpienie od rozpoznania wniosku skazanego o wznowienie postępowania z urzędu i pozostawienie go, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., bez rozpoznania. Natomiast na podstawie art. 639 k.p.k., rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania wznowieniowego.

[PGW]

[ms]